

stem, som han her er optraadt som Forsægter af. Jeg kan ikke tro, at det, dengang Kongen og Folkets Udsendinge i 1848 vedtog en Forsatning, var Meningen deraf, at lave et Retsfab, hvormed man kunde sluffe Folket og indbilde det, at det havde Medvirking i Regjeringens Førelse, naar det ved Siden deraf i det mest afgjørende Strids- øieblik skulde være lagt i Regjeringens Haand at gjøre, hvad den vilde ved Hjælp af evige Oplosninger og stadig gjentagne provisoriske Finantslove. Det var ikke det, som vi dengang tænkte paa. Jeg er overbevist om at kunne sige med Sandhed, at der var ingen Andre end maaske de, der protesterede mod Grundloven, som kunde have en saadan Tanke, dengang Folket var løftet op til en ganske anden Interesse for politiske Anliggender, end det gennem den lange Tid, der er forløben siden, stedse har kunnet bevare. Efter min Mening vilde det være et saa jammerligt Formaal for de Bestræbelser, som da fandt Sted, at en saadan Tid og de Mænd, der da vare tilstede, aldrig kunde have haft Tanke om at tilveiebringe en saadan Bestemmelse, hvori dette skulde ligge som den dybeste Lanke. Jeg skal altsaa indskrænke mig til disse faa Bemærkninger, idet jeg erklærer, at jeg, efter Alt, hvad der tidligere er påseret, og efter den Stilling, som jeg har indtaget til lignende Forslag, maa stemme for det foreliggende Forslag.

Timestad: Det er kun saa Ord, jeg skal tillade mig at yttre i Anledning af det foreliggende Forslag, thi de Forhold, under hvilke dette Forslag er fremkommet, synes mig at være af den Bestaffenhed, at de maa gjøre enhver Forhandling her i Salen om dette Forslag unyttig. Den Forhandling, som er bestemmende for dette Forslags Skæbne, er jo vel foregaaet andetsteds. 53 Folkethingmænd have, som de udtrykke sig i en Skrivelse, der har faaet en særdeles officiel Fremtræden, anset det for rigtigt, at Folkethinget vedtager denne Beslutning, og da disse 53 Folkethingmænd jo udgjøre det absolute Flertal, ganske vist et overordentlig lille Flertal, omtrent saa lille, som de kunde være, men dog altid det absolute Flertal her i Thinget, saa er jo deres Anskuelse om det Rigtige en Lov for Thinget. Den ærede Ordfører bemærkede nys, at denne Fremgangsmaade med at indbringe saadanne Massesforslag ikke var ny, at den var brugt allerede i 1870. Dette er fuldkommen rigtigt, men jeg tør ogsaa tilføje, at denne Fremgangsmaade, ogsaa dengang, mødte megen Indsigelse fra de andre

Medlemmers Side, og jeg skal ikke negte, at jeg finder denne Fremgangsmaade med disse Massesforslag overordentlig lidet stemmende med en parlamentarisk Forsamlings Væsen og lidet stemmende med Aanden i den Bestemmelse i vor Grundlov, som forbyder Rigsdagsmændene forud at binde sig med Hensyn til deres Afstemning, thi hvorledes man end tager Sagen, og hvormeget man end benægter, at de ærede Medlemmer ere bundne til at stemme for det Forslag, de selv have indbragt, saa er det dog lige fuldt sandt, hvad den ærede Ordfører meget stærkt udtalte, at den Maade, hvorpaa Forslaget her er kommet frem, som baaret af en sødt Majoritet af Thinget, afgiver en gyldig Grund til at betragte Forslagets Indbringelse som ensbetydende med dets Vedtagelse, og der kan heller ikke tænkes nogen anden Mening med saaledes at lade Majoriteten af Thingets Medlemmer være Forslagsstillere end den, at man netop vil se de enkelte Medlemmer bundne til at stemme for Vedtagelsen af Forslaget. Ligesom jeg finder denne Fremgangsmaade lidet stemmende med god parlamentarisk Aand, saaledes tror jeg ogsaa, at den for Folkethingets Betydning kan medføre beklagelige Følger. Det er beklageligt, naar Folkethinget saaledes synker ned til at blive et Sted, hvor andeksteds vedtagne Beslutninger faae deres formelle Stempeling, saaledes at Folkethinget, som en æret Taler forleden sagde, faar den Rolle at indregistrere de Beslutninger, som ere vedtagne andeksteds, og det kunde vel være, at de Medlemmer, som nu bruge en saadan Fremgangsmaade, i Tiden ville beklage den Svækkelse af Folkethingets Betydning, som et saadant System uundgaelig maa medføre. Hvor lidet imidlertid denne Fremgangsmaade end efter min Mening er stemmende med god parlamentarisk Aand, og hvor skadelig den er for Folkethingets Betydning, saa er det dog klart, at vi maa høre os for den; men det er da for os det Naturlige og Konsekvente, saavidt mulig at undgaa en Forhandling, som saaledes forud er stemplet som unyttig. Naar saaledes allerede den Omstændighed, at Forslaget fremtræder som baaret af en sødt Majoritet, maa borttage enhver Opfordring til at indlade sig paa en nærmere Drøftelse af Realiteten, saa maa dette endnu mere blive Tilfældet, naar man ser hen til den Hensigt og det Diemed, i hvilket denne Beslutning er fremkommet. De ærede Forslagsstillere have jo været saa hensynsfulde at meddele den ærede Formand, og den ærede Formand har igjen været saa hensynsfuld at meddele Thinget — gennem en Op-